

Sygn. akt V Ca 804/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny - Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Bożena Miśkowiec

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2023 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. W. i P. F.

przeciwko (...) w D. Oddział w P.

o zapłatę

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie

z dnia 27 lipca 2021 r. sygn. akt I C 2703/20

oddala apelację.

Sygn. akt V Ca 804/22

UZASADNIENIE

Apelacja podlegała oddaleniu.

Z uwagi na to, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym, stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy ograniczył uzasadnienie wyroku do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd odwoławczy podziela w całości i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy oraz dokonaną przez ten Sąd ich ocenę prawną. Analiza akt sprawy w ocenie Sądu Okręgowego prowadzi do wniosku, że dokonana ocena zebranego w sposób prawidłowy materiału dowodowego nie była sprzeczna z zasadami logiki, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a poczynione ustalenia faktyczne znajdowały logiczne uzasadnienie w zgromadzonym materiale dowodowym. Powołany na kartach apelacji wniosek dowodowy należało oddalić zgodnie z 368 § 1² k.p.c. jako spóźniony, ponieważ powodowie nie wykazali, iż nie mogli go powołać przed Sądem I instancji, ani że potrzeba jego powołania wynikła później.

W pierwszej kolejności odnosząc się do zarzutów apelacji podnieść należy, iż nie zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Przepis ten przyznaje sądowi swobodę w ocenie zebranego materiału dowodowego, zaś zarzut naruszenia tego uprawnienia tylko wtedy można uznać za usprawiedliwiony, jeżeli sąd zaprezentuje rozumowanie sprzeczne z regułami logiki bądź doświadczeniem życiowym. Dla skuteczności zarzutu naruszenia ww. przepisu, nie wystarcza samo twierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych odwołujące się do

stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. Jeżeli zaś z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu na podstawie tego samego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne (por. wyrok SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00). Zwalczanie oceny dowodów nie może polegać tylko na przedstawieniu własnej, korzystnej dla apelującego wersji ustaleń, opartej na jego subiektywnej ocenie, lecz konieczne jest przy posłużeniu się argumentami wyłącznie jurydycznymi wykazanie, że określone w art. 233 § 1 k.p.c. kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów zostały naruszone, co miało wpływ na wynik sprawy.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe i dokonał niebudzących wątpliwości ustaleń faktycznych, nie uchybiając przy tym zasadom z art. 233 § 1 k.p.c. Ocenie tej nie można zarzucić dowolności. Istota rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy sprowadzała się do odpowiedzi na pytanie czy materiał dowodowy zebrany w aktach sprawy uzasadnia przyjęcie odpowiedzialności pozwanego z tytułu odszkodowania wynikającego z odwołania lotu. Powodowie uzasadniając swoje żądanie wskazali, iż w wyniku odwołania lotu z W. do B. utracili oni kolejne, niezależne połączenie lotnicze z B. do L., co wiązało się z poniesionymi przez nich dodatkowymi kosztami związanymi z utraconą dobą hotelową w B. – 446,49 zł oraz zakupem nowych biletów do miejsca docelowego – 5.198,02 zł.

Wskazania wymaga, iż pojęcie „lotu łączonego” obejmuje operację transportową składającą się z kilku lotów wykonywanych przez różnych obsługujących przewoźników lotniczych, którzy nie są związani żadnym szczególnym stosunkiem prawnym, jeżeli loty te zostały połączone przez biuro podróży, które wystawiło na tę operację fakturę na łączną cenę oraz jeden bilet, w związku z czym pasażer odlatujący z lotniska znajdującego się na terytorium państwa członkowskiego, który dotarł do miejsca docelowego ostatniego lotu z dużym opóźnieniem, może powołać się na prawo do odszkodowania na podstawie art. 7 tego rozporządzenia. Niewątpliwie w niniejszym postępowaniu nie mieliśmy do czynienia z lotem łączonym. Powodowie w dniu 7 listopada 2019 r. według ich twierdzeń mieli odbyć loty niezależne od siebie tj. z W. do B. oraz z B. do L.. Były to loty wykonywane przez innych przewoźników, pierwszy z nich organizował pozwany, zaś drugi miała organizować firma (...). Słusznie stwierdził Sąd Rejonowy, iż pozwany nie wykazał, iż B. miała być przystankiem transferowym, w celu kontynuacji dalszej podróży. Wbrew przeciwnie, tej okoliczności strona czynna procesu nie wykazała. Powodowie wnoszą o odszkodowanie za utracony nocleg w B., przy czym nie wykazali, aby w dacie 7 listopada 2019 r. planowali dalszą podróż z B., w szczególności na Wyspy K..

Ze zgromadzonego materiału dowodowego w przedmiotowej sprawie nie wynika, aby powodowie udowodnili, że po wylądowaniu w B. mieli kolejny lot. Brak w aktach przedstawienia przez stronę powodową biletów na lot z B. do L.. W związku z powyższym dochodzenie kwoty odszkodowania za lot alternatywny z W. do K., a następnie z K. do L. uznać należy za nieuzasadnione. Również wydruk z systemu (...) nie wykazuje, iż powodowie utracili dobę hotelową w B.. Brak wskazania dokumentów, z których wynikałoby potwierdzenie rezerwacji hotelowej czy nawet nazwy hotelu oraz ceny za dobę hotelową. Słusznie wskazuje Sąd Rejonowy, iż tytuł przelewu „(...)” nie daje żadnych podstaw do przyjęcia, iż jest to opłata za utracony nocleg oraz, że powodowie w ogóle planowali nocleg w B. w dniu 7 listopada 2019 r.

Podobnie należało ocenić zarzut naruszenia art. 327¹ k.p.c. bowiem art. 205c ust. 6 ustawy prawo lotnicze determinuje tylko skutek dowodowy i stanowi domniemanie nie tyle uznania reklamacji, co faktów wskazanych przez wnoszącego reklamację.

W ocenie Sądu Okręgowego w realiach niniejszej sprawy nie można było również przyjąć, by na skutek braku udzielenia odpowiedzi na wezwanie do zapłaty w terminie 30 dni, należało uznać w oparciu o art. 205c ust. 6 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. prawo lotnicze, że reklamacja została przez przewoźnika uwzględniona. Sąd Rejonowy co prawda nie odniósł się do tej kwestii, niemniej w ocenie Sądu Okręgowego wobec kwestionowania przez stronę pozwaną, iż załączone do pozwu wezwanie do zapłaty nie wyczerpało drogi postępowania reklamacyjnego, jak również wobec niejednorodności orzecznictwa sądów powszechnych w tym przedmiocie, brak było podstaw do uznania w oparciu o

ww. przepis Prawa lotniczego, iż była to reklamacja, a także, iż przewoźnik uznał reklamację powoda. W związku z powyższym niezasadne okazały się zarzuty naruszenia art. 205c ust. 6 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. prawo lotnicze w zw. z art. 7a ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta oraz 471 k.c. w zw. z art. 774 k.c.

Również zarzut naruszenia art. 102 k.p.c. uznać należy za niezasadny. Regulacja zawarta w treści art. 102 k.p.c. stosowana przy orzekaniu o kosztach procesu daje prymat zasadzie słuszności przed zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy uregulowaną w art. 98 § 1 k.p.c. Sposób skorzystania z przepisu art. 102 k.p.c. jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu orzekającego i do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia odstępnie, a jeśli tak to w jakim zakresie, od generalnej zasady obciążenia kosztami procesu strony przegrywającej spór (zob. wyrok Sadu Najwyższego z dnia 19 maja 2006 r., III CK 221/05). Kontrola instancyjna postanowienia sądu w sprawie zastosowania albo niezastosowania art. 102 k.p.c. jest ograniczona do sytuacji gdy zastosowanie wzmiankowanego przepisu nie zostało w ogóle uzasadnione bądź nastąpiło z rażącym naruszeniem reguł przewidzianych w tym przepisie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 18 kwietnia 2013 r. III CZ 75/12). W ocenie Sądu Okręgowego w realiach niniejszej sprawy nie zaszły okoliczności, które uprawniałyby do skorzystania z dobrodziejstwa określonego w tym przepisie. Takiego odstępstwa od generalnej zasady orzekania o kosztach procesu uregulowanej w art. 98 k.p.c. nie uzasadnia bowiem ani sytuacja materialna czy życiowa powodów (w sprawie nie wskazywano nawet, aby powodowie znajdowali się w trudnym położeniu), ani przebieg niniejszego postępowania, w szczególności zaś nie przemawia za tym brak udzielenia odpowiedzi przez stronę pozwaną na wezwanie powoda. Wytaczając powództwo strona powodowa winna liczyć się z możliwością przegranej i w związku z tym z koniecznością poniesienia kosztów procesowych przeciwnika.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 385 k.p.c.